

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **Y. O.** nar.,
stát. přísl. Ukrajina,
zastoupen advokátem JUDr. Petrem Novotným,
sídlem Archangelská 1, Praha 10,

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2021, č. j. CPR-14432-3/ČJ-2021-930310-V243,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí č. j. KRPA-110009-13/ČJ-2021-000022-SV ze dne 3. 5. 2021, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 2 roky, přičemž počátek této doby byl určen od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba

k vycestování, kdy podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba k vycestování z území členských států EU do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřuje v tom, že v rámci správního řízení byl porušen § 3 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť stav věc nebyl zjištěn dostatečným způsobem a s ohledem ke všem okolnostem případu. Dále namítá porušení § 50 odst. 2 správního řádu z důvodu, že si správní orgány neopatřily pro rozhodnutí dostatečné podklady. Porušen měl být rovněž § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, kdy správní orgán nepostupoval v řízení v souladu se zákony a právními předpisy, nešetřil oprávněné zájmy žalobce a nebylo dbáno na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem případu.

3. Žalobce namítá, že není pravdou, že by na území ČR pobýval bez platného pobytového oprávnění. Není pravdou, pokud žalovaný tvrdí, že poslední vstup žalobce se datuje ke dni 13. 8. 2020. Žalobce na území schengenského prostoru vstoupil na základě biometrického cestovního pasu Ukrajiny, přičemž může na území tohoto prostoru pobývat během následujícího období 180 dnů na území smluvních států po dobu 90 dnů. Nebylo řádně prokázáno, že překročil dobu 90 dnů nepřetržitého pobytu na území schengenského prostoru. Není pravdou, že by žalobce pobýval na území schengenského prostoru neoprávněně od 13. 8. 2020 do současnosti. Rovněž není pravdou, že by žalobce neoprávněně pobýval na území ČR od 11. 11. 2020 do 3. 5. 2021. V době pobytové kontroly dne 3. 5. 2021 se na území nacházel legálně jako držitel biometrického cestovního dokladu, nepřekročil 90 dnů nepřetržitého pobytu na území schengenského prostoru. Žalovaný řádně nezjistil skutkový stav věci. Pro rozhodnutí nejsou dle žalobce splněny zákonné podmínky.

4. Správní orgán I. stupně nemohl mít podle žalobce dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů správního řízení, kdy tentýž den, kdy bylo zahájeno řízení, bylo i vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Nebyly dány zákonné důvody pro uložení správního vyhoštění.

5. Žalobce nesouhlasí se závěrem o možnosti vycestování na Ukrajinu. V zemi probíhá dlouhodobý vnitrostátní válečný konflikt. Tento nepolevuje na intenzitě, i v posledních dnech jsou hlášeny přestřelky, a to včetně mrtvých na straně vojenských jednotek, ale i civilního obyvatelstva. Z Informací OAMP jednoznačně plyne, že situace na východě Ukrajiny je napjatá, incidenty se soustřeďují na hranice mezi územím ovládaným povstalci a vládními jednotkami v Doněcké a Luhanské oblasti. Rebelové samozvaných republik (Doněcká a Luhanská) se převážně na tomto území dopouštějí činů kvalifikovaných jako válečné zločiny. Je zde nesporně prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti značně dopadající na civilní obyvatelstvo celé Ukrajiny.

6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

7. Soud ze spisu zjistil následující pro řízení podstatné skutečnosti.

8. Dne 3. 5. 2021 bylo policejní hlídkou při kontrole vozidla zjištěno, že žalobce cestoval jako spolujezdec. Předložil cestovní pas, přičemž následně bylo zjištěno, že na území ČR pobývá neoprávněně. Poslední vstup na území EU byl zjištěn dne 13. 8. 2020, žalobce tak překročil dobu 90 dnů, kdy měl opustit EU. V cestovním pase bylo nalezeno polské vízum s platností do 29. 7. 2020.

9. Při výsledku žalobce sdělil, že si je plně své situace vědom, ví, že bude muset vycestovat. Nevystoupil, protože se jednoduše nechtěl vracet na Ukrajinu, neměl to ani v plánu. Naposledy vstoupil na území schengenského prostoru dne 13. 8. 2020 v Maďarsku, cestoval na základě biometrického cestovního dokladu v rámci bezvízového styku. Do ČR přicestoval 14. 8. 2020. Od tohoto dne pobývá v ČR nepřetržitě do 3. 5. 2021. Ví, že jako držitel biometrického cestovního dokladu mohl v ČR pobývat pouze 90 dnů během 180denního období, zná toto pravidlo. Vycestovat nechtěl. Účelem cesty byl výkon práce v ČR, kdy zde vykonával výdělečnou činnost pomocného stavebního dělníka bez povolení k zaměstnání. V ČR je nyní počtvrté. Ví, že zde je neoprávněně. Bydlí v X, adresu nikam nehlásil. Neví, kde přesně bydlí. Bydlí v pronajatém pokoji na ubytovně. Má peníze na vycestování. Je svobodný, bezdětný. Na Ukrajině má matku a bratra, žije s rodiči v domě matky, má se kam vrátit. V ČR nevlastní žádný majetek, nemá zde žádné vazby. Vycestuje dobrovolně. Na Ukrajině mu nic nehrozí, žádné trestní stíhání, utrpení, nelidské zacházení, mučení. Chce vycestovat za rodinou a učiní tak. Vycestuje v platnosti výjezdního příkazu.

10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

11. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s., účastníci řízení nařízení jednání nepožadovali a ani soud jej nepovažoval za potřebné.

12. Soud s ohledem na výše uvedené posoudil předmětnou věc následovně.

13. Dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*

14. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*

15. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*

16. K obecným námitkám žalobce ohledně porušení jednotlivých ustanovení správního řádu soud uvádí, že považuje rozhodnutí za zákonné a tvrzená pochybení neshledal. Správní orgán prvního stupně i žalovaný postupovali zcela v souladu se zákony a právními předpisy. Pro rozhodnutí byly opatřeny dostatečné podklady a stav věci byl zjištěn

způsobem, že o něm nelze mít důvodné pochybnosti. Byl zohledněn veřejný zájem, jakož i všechny okolnosti daného případu, a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce.

17. Žalobce v žalobě poukazuje na to, že nebyl dostatečně zjištěný skutkový stav, pokud se týká délky jeho neoprávněného pobytu. Uvádí, že není pravdou, že jeho poslední vstup na území EU byl ke dni 13. 8. 2020. Domnívá se, že v době pobytové kontroly se na území ČR nacházel oprávněně, kdy nepřekročil 90denní možný pobyt. Správní orgán I. st. k tomuto nejprve shrnul pobytové možnosti na základě bezvízového styku. Uvedl, že *doba oprávněného bezvízového pobytu činí nejdéle tři měsíce během šestiměsíčního období následující po prvním vstupu na území každého státu EU uplatňující schengenské aquis včetně Bulharska, Rumunska a Kypru*. Dále správní orgán I. st. uvedl, že z cestovního pasu bylo zjištěno, že na území schengenského prostoru vstoupil žalobce dne 13. 8. 2020, přičemž toto je potvrzeno vstupním razítkem, žalobce tedy byl oprávněn k pobytu do 10. 11. 2020, tedy od 11. 11. 2020 již pobýval na území neoprávněně, přičemž dobu oprávněného pobytu překročil o 174 dní. Skutečnost, že se žalobce nacházel na území ČR i po uplynutí 90denního období, potvrdil žalobce i sám ve své výpovědi.

18. Žalovaný vymezil neoprávněný pobyt shodně, přičemž soud k tomu uvádí, že pochybení správního orgánu I. st. ani žalovaného nenalezl. Neoprávněný pobyt byl řádně vymezen od 11. 11. 2020 do 3. 5. 2021. Tedy nikoli od 13. 8. 2020, jak uvádí žalobce v žalobě, neboť toto je toliko datum vstupu na území schengenského prostoru. Poslední vstup žalobce byl tedy zjištěn z dat dle cestovního dokladu dne 13. 8. 2020. Poté již nenásledoval žádný výstup. Dne 10. 11. 2020 uplynul oprávněný 90denní možný pobyt.

19. Závěry skutkových zjištění správních orgánů jsou potvrzeny přímo i výpovědí samotného žalobce. Ten výslovně při výsledku správnímu orgánu sdělil, že zde je neoprávněně nepřetržitě od 14. 8. 2020, kdy vstoupil na území ČR, do 3. 5. 2021. Žalobce taktéž souladně s datem vstupního razítka uvedl, že na území schengenského prostoru přicestoval 13. 8. 2020. Především tak ani sám žalobce v průběhu řízení nikterak zjištěné skutkové skutečnosti nerozporoval. Naopak sdělil, že si je plně vědom své situace, kdy bude muset vycestovat. Doposud nevycestoval, protože se jednoduše nechtěl vracet na Ukrajinu. Uvedl, že to neměl ani v plánu. Žalobce taktéž dodal, že je obeznámen s možnostmi cestování na základě bezvízového styku, vycestovat však nechtěl. Dodal naopak, že cílem cesty byl výkon práce v ČR, kdy zde bez povolení pracoval jako stavební dělník. Dané tedy nenasvědčuje jakémukoli pochybení správních orgánů, jejichž závěry jsou naopak s tvrzením žalobce zcela v souladu.

20. Namítá-li tedy žalobce až v žalobě, že není pravdou, že jeho poslední vstup na území členských států EU byl 13. 8. 2020, a rovněž není pravdou, že by od 11. 11. 2020 do 3. 5. 2021 na území ČR pobýval nepřetržitě neoprávněně, jsou tato tvrzení zcela odlišná oproti skutečnostem uváděných žalobcem ve správním řízení a nemají žádný podklad ani v dalších skutkových zjištěních uvedených ve správním spise. Námitka, že nebylo prokázáno, že by žalobce pobýval neoprávněně na území ČR od 11. 11. 2020 do 3. 5. 2021, je proto nedůvodná, neboť dané bylo jednoznačně zjištěno ze vstupního razítka z cestovního dokladu žalobce a potvrzeno i jeho výpovědí.

21. Námitku, že správní orgán I. stupně nemohl mít dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů řízení, soud taktéž důvodnou neshledal. Správní orgán I. stupně zjistil dostatečně skutkový stav, provedl s žalobcem výslech, zabýval se všemi jeho tvrzeními a opatřil si dostačující podklady pro vydání rozhodnutí. Pochybení správního

orgánu soud neshledal. Pokud se správní orgán se všemi relevantními skutečnostmi důkladně vypořádal a rozhodnutí vydal v tentýž den, pak tím jen naplnil zásadu rychlosti a hospodárnosti. Námitku, že nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí, žalobce nijak nekonkretizoval, není proto zřejmé, jaké konkrétní pochybení správních orgánů měl v tomto směru na mysli.

22. Námitku, kterou žalobce napadá závěr správních orgánů o tom, že jeho vycestování na Ukrajinu je možné, je třeba rovněž odmítnout. Správní orgán prvního stupně konstatoval, že návrat žalobce je možný, neboť pochází z bezpečné země původu dle vyhlášky č. 328/2015 ze dne 3. 12. 2015, kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců. Žalovaný doplnil, že na Ukrajině stále probíhá ozbrojený konflikt, avšak pouze v její východní části, kdy ostatní části nejsou konfliktem významněji zasaženy. Oblast původu žalobce byla shledána bezpečnou, umožňující jeho návrat. Žalobce akcentuje existenci válečného konfliktu, ale bez jakéhokoli vztahu k jeho osobě. Nadto je třeba rovněž podotknout, že žalobce ve své výpovědi neuvedl, že by na Ukrajině měl jakékoli problémy ohledně bezpečnosti a nezmínil v této souvislosti ani žádné obavy. Naopak sdělil, že může bez jakýchkoli potíží vycestovat. Soud se proto ztotožňuje s názorem správních orgánů, že nebylo zjištěno, že by žalobci mohlo při návratu hrozit ve vlasti jakékoli nebezpečí. Žalobce žádné konkrétní informace k tomuto neuvedl ani v žalobě.

23. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

24. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 10. 8. 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje M. J.